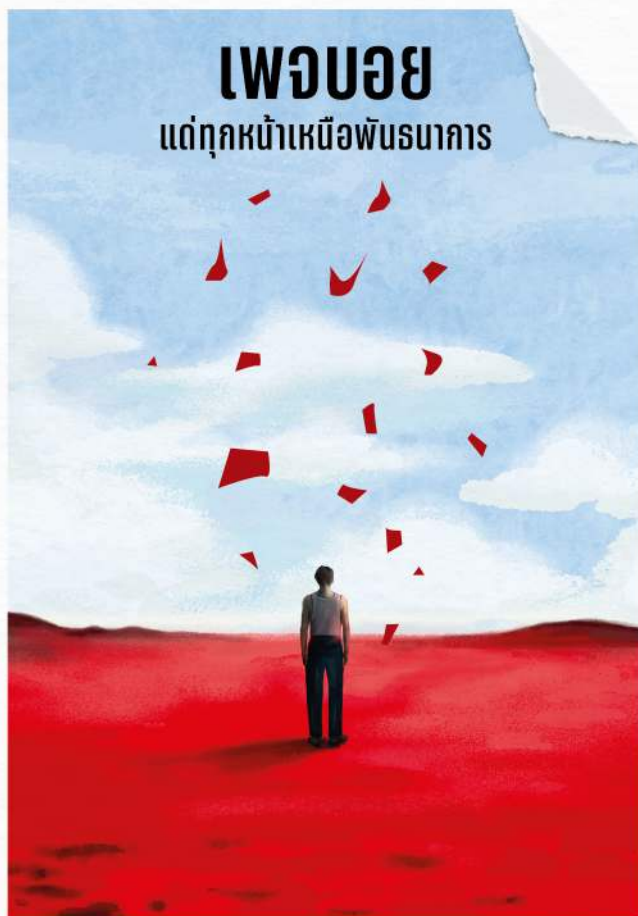

words

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

PAGEBOY

เอลเลียต เฟอ เพย์ม

เปกา เพอร์เจอร์รีน เฟอ

ELLIOT PAGE

บันทึกส่วนตัวถึงความเป็นมนุษย์อันล้ำค่า และจดหมายรักแด่พลังแห่งการเป็นตัวเราเอง

In our society anger and masculinity are so intertwined
— I hope to redefine that in my own life.

ในสังคมของเรา ความโกรธและความเป็นชายนั้น
เกี่ยวพันกันอย่างแยกไม่ขาด
— ผมหวังที่จะนิยามมันขึ้นใหม่ในชีวิตของผมเอง

— เอลเลียต เพา

words
words without boundaries

PAGEBOY

เพจบอย แด่ทุกหน้าเหนือพินนาการ

เอลเลียต เพจ

เจียน

นิภา เผ่าศรีเจริญ

แปา

“การเขียน การอ่าน และการแบ่งปันประสบการณ์มากมายของเรา
คือก้าวอย่างสำคัญในการยืนหยัดต่อผู้ที่ต้องการปิดปากเรา”
-เอลเลียต เพจ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เพจบอย แด่ทุกหน้าเหนือพินนาการ
Pageboy

//words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

© 2023 by Selavy Inc. All rights reserved.

An extension of this copyright page appears on page 269.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9337-8

เผยแพร่ครั้งแรก กรกฎาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระธร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ ชนมน วังทิพย์

บรรณาธิการต้นฉบับ อรณัน รมยานนท์ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปก นวพรรษ เอื้อพิทยากร • ออกแบบรูปเล่ม ญาณิกา อยู่ยั้ง, จิรณีย์ คำจันทร์

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร สุพิชา อัศวเสนา, พรทิพย์ รักษ์ทอง

คำนำสำนักพิมพ์

เราทุกคนล้วนสวมบทบาทบางอย่างในสายตาผู้อื่น แต่จะมีสักกี่ครั้งที่เรากล้าพอจะถอดเปลือกเหล่านั้นออกเพื่อเผชิญหน้ากับตัวตนของตัวเองที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังเงานั้น...

ในหนังสือเล่มนี้ไม่ได้พาเราเดินไปตามเส้นทางชีวิตที่เป็นเส้นตรง หากแต่พาเรากระโดดข้ามห้วงเวลา ดำดิ่งลงไปในความทรงจำแห่งวินาทีต่างดงามด้วยน้ำเสียงที่ลึกลับซื่อและเปิดเปลือยให้เห็นถึงบาดแผลที่ถูกกดทับด้วยอุตสาหกรรมมายา ซึ่งหลอมรวมกับความคาดหวังของสังคม จนส่งผลให้เด็กคนหนึ่งเจ็บปวดจากการต้องแปลกแยกในร่างกายของตัวเอง จากจุดนั้น เอลเลียตเพจ จึงมีมือทุกคนเดินทางผ่านระยะทางยาวนานเพื่อทวงคืน “ตัวตน” และ “ลมหายใจ” ที่เป็นของเขายิ่งแท้จริง เอลเลียตถ่ายทอดความทรงจำด้วยความกล้าหาญ เสมือนกระจกบานใหญ่ที่ส่องสะท้อนเพื่อชักชวนผู้อ่านให้กลับมาโอบกอดตัวตน บาดแผล และความทรงจำอันงดงามในแบบของตัวเอง

\\words

แต่เหล่าผู้มาก่อนทั้งมวล

สารบัญ

บันทึกจากผู้เขียน	(7)
1 พอลลา	1
2 สลากลุ่นเพศ	5
3 เด็กผู้ชาย	15
4 ตึกตุ่น	28
5 ไม่สงบสุข	36
6 ดับพลัน ประจันหน้า	50
7 ปลิง	68
8 คนดั่งสันดานก้อยที่ปาร์ตี้	77
9 พิงก์ดอต	86
10 เจ้าหนูอินดี้คนนั้น	92
11 แคล่ล้อเล่น	110
12 โรลเลอร์เดอร์บี	124
13 กัง	138
14 ยู-ฮอล	159
15 “ไรอัน”	172
16 สปีโด	179
17 ประสานงาน	186
18 การหยิ่งรู้	195
19 โอลด์เนวี	206

20	เพียงโน้มเข้าไป	217
21	ร้านเฮลทีเวย์	227
22	แพลตฟอร์ม	230
23	ยู-เทิร์น	241
24	ปั๊ปป้าแห่งสรวงสวรรค์ของลูก	248
25	การเลือกครอบครัว	280
26	หน้ากาก	293
27	ประตู	309
28	ไม่มีคำพูด	318
29	พีชเชส	328

กิตติกรรมประกาศ	334
------------------------	------------

เครดิตเพลง	336
-------------------	------------

เกี่ยวกับผู้เขียน	340
--------------------------	------------

เกี่ยวกับผู้แปล	341
------------------------	------------

บันทึกจากผู้เขียน

ความคิดที่จะเขียนหนังสือผุดขึ้นเป็นครั้งคราวในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่ผมรู้สึกว่ามันยังไม่ถึงเวลา และหากว่ากันตามตรง ผมไม่คิดว่ามันจะเป็นไปได้ ผมเป็นพวกอยู่ไม่สุข ไม่ต้องพูดถึงการอยู่นิ่งๆ ให้นานพอจะทำงานนี้ให้สำเร็จ พลังสมองของผมถูกใช้อย่างไม่หยุดหย่อนโดยเปล่าประโยชน์ เพื่อพยายามปกปิดและควบคุมความรู้สึกอัดอั้นที่มี แต่ตอนนี้มันสดใหม่ แตกต่าง ในที่สุดผมก็สามารถนั่งอยู่กับตัวเอง อยู่ในร่างนี้ - อยู่กับปัจจุบัน และนั่งพิมพ์ได้เป็นชั่วโมง โม เจ้าหมาของผมนอนอาบแดดอยู่แผ่นหลังของผมเหยียดตรงขึ้น จิตใจสงบลง ความพอใจอย่างที่ไม่เคยจินตนาการว่าจะเป็นไปได้นี้จะไม่มีวันเกิดขึ้นหากปราศจากการดูแลทางการแพทย์ที่ผมได้รับ และในขณะที่การดูแลสุขภาพสำหรับคนข้ามเพศถูกคุกคามหนักขึ้น ดำเนินไปพร้อมกับความพยายามที่จะปิดปากพวกเรา ผมจึงรู้สึกเหมือนเป็นเวลาอันเหมาะสมที่จะถ่ายทอดถ้อยคำลงบนหน้ากระดาษ

ดังนั้น ผมจึงอยู่ตรงนี้ กำลังเขียนส่งตรงถึงคุณ ทั้งขาข้างและवादหัวนี้ บุคคลที่เป็นทรานส์ต่างต้องเผชิญความรุนแรงทางร่างกายที่เพิ่มขึ้น รวมถึงมนุษยชาติก็มัก “ถกเถียง” กันในสื่อถึงเรื่องนี้อยู่เป็นประจำ และเมื่อเราได้รับโอกาสที่จะบอกเล่าเรื่องราวเหล่านี้ด้วยตัวเอง บ่อยครั้งเรื่องราวของเควียร์มักถูกบอกเล่าอย่างผิดๆ หรือแย่ไปกว่านั้นก็คือ - เรื่องราวของ

คนคนเดียวกลับกลายเป็นภาพแทนของทุกคน การเป็นควีร์หรือทรานส์มีเส้นทางมากมายเกินจะนับ และเรื่องราวของเราก็เล่าถึงเพียงเส้นทางเดียวเท่านั้น อย่างที่ผมจะกล่าวถึงในภายหลัง เราทั้งหมดต่างเป็นเพียงจุดหนึ่งในจักรวาลนี้ และผมหวังว่าการพูดความจริงของผมจะช่วยเพิ่มจุดเล็กๆ อีกจุดหนึ่ง เพื่อจัดข้อมูลผิดๆ ที่เกิดขึ้นเสมอกับเรื่องราวชีวิตของควีร์และทรานส์ หากคุณยังไม่เคยลองมาก่อน ผมขอแนะนำให้คุณค้นหาเรื่องราวหลากหลายอีกมากมายจากบรรดานักเขียน นักเคลื่อนไหว และบุคคลที่เป็น LGBTQ+ การเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพของทรานส์หรือคนข้ามเพศส่งผลกระทบต่อพวกเราทุกคน เราต่างมีประสบการณ์ทางเพศสภาพทั้งน่าอภิมรย์และไม่น่าอภิมรย์แตกต่างกันไป อย่างที่เลสลี่ ไลน์เบิร์ก เขียนไว้ในทรานส์ลิเบอเรชั่นว่า “การเคลื่อนไหวนี้จะเพิ่มพื้นที่ให้คุณได้หายใจ – ให้คุณได้เป็นตัวเอง ให้คุณได้ค้นพบในระดับที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นว่า ความหมายของการได้เป็นตัวเองคืออะไร”

ในการเขียนเรื่องนี้ ผมพยายามย้อนนึกถึงแต่ละช่วงเวลาอย่างสุดความสามารถ และเมื่อผมไม่สามารถจดจำรายละเอียดได้ ผมจะติดต่อผู้ร่วมประสบการณ์คนอื่นๆ เพื่อความกระจ่างชัดยิ่งขึ้น มีการเปลี่ยนชื่อบางชื่อ และดัดแปลงข้อมูลเฉพาะเจาะจงบางอย่างเพื่อปกป้องตัวตนของบุคคลบางคน และในบางช่วง ผมเรียกตัวเองโดยใช้ชื่อและสรรพนามเดิมของผม ซึ่งในบางโอกาสก็ถือเป็นตัวเลือกที่ผมรู้สึกว่าจะเมื่อพูดถึงตัวตนในอดีต แต่ก็รู้ว่าจะเป็น การเชิญชวนให้ใครทำตาม มันสำคัญมากเช่นกันที่จะบันทึกไว้ว่า แม้เรื่องเพศสภาพและเพศวิถีจะอยู่ในบทสนทนาของชีวิตผมเสมอ แต่สองสิ่งนี้แยกจากกัน การเปิดเผยตัวเองในฐานะควีร์

กับการเปิดเผยตัวเองในฐานะทรานส์เป็นประสบการณ์ที่แตกต่างกัน โดยสิ้นเชิง และตัวตนของผมนั้นก็ได้เปลี่ยนแปลงไปเมื่อผมปลดพันธนาการจากความคาดหวังของคนอื่น ความทรงจำเหล่านี้ก่อร่างเป็นการเล่าเรื่องอย่างไม่มีแบบแผน เพราะโดยเนื้อแท้ของการเป็นเคียว์นั้นไม่ใช่เรื่องราบรื่น มันเป็นการเดินทางที่คดเคี้ยว ก้าวไปข้างหน้าสองก้าว ก้าวถอยหลังหนึ่งก้าว ผมใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตค้นหาความจริงไปพร้อมกับความหวาดกลัวว่าตัวเองจะพังทลาย นี่คือสิ่งที่ตั้งใจสะท้อนให้เห็นบนหน้ากระดาษ ดังนั้นในหลายๆ แง่มุมแล้ว หนังสือเล่มนี้จึงเป็นเรื่องราวในการสะสมเงื่อนไขของผม

การเขียน การอ่าน และการแบ่งปันประสบการณ์มากมายของเรา คือก้าวที่สำคัญในการยืนหยัดต่อผู้ที่ต้องการปิดปากเรา ผมไม่ได้มีอะไรใหม่หรือลึกซึ้งที่จะกล่าว ไม่มีอะไรที่ไม่เคยถูกกล่าวถึงมาก่อน แต่ผมรู้ว่าหนังสือคือสิ่งที่ช่วยเหลือผม หรือปกป้องผมเสียด้วยซ้ำ บางทีหนังสือเล่มนี้อาจช่วยใครสักคนให้รู้สึกโดดเดี่ยวน้อยลง รู้สึกว่าถูกมองเห็น ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใครหรือเดินทางอยู่ในเส้นทางใดก็ตาม ขอขอบคุณที่อยากอ่านเรื่องราวของผม

โลกนี้มีจุดจบและจุดเริ่มต้นมากมาย
วัฏจักรสิ้นสุดลง แล้วสิ่งใดกันที่ยังคงหลงเหลือ
บางทีประกายไฟที่เคยส่องสว่าง อาจผลิบานขึ้นอีกครั้ง

- เบเวอร์ลีย์ เกลนน์-โคปแลนด์
อะซองแอนด์เมนิมูนส์

พอลลา

จิบ เจอพอลลาตอนอายุยี่สิบ เธอแนะนำตัวเองขณะนั่งชันเข่าจรดอก กินอัลมอนต์ดิบอยู่บนโซฟาที่บ้านเพื่อนของเรา “ฉันชื่อพอลลา” น้ำเสียงเธอเปล่งประกายอบอุ่นและอ่อนโยน และฉันก็รู้สึกได้ว่าเธอกำลังมอง ไม่ใช่เพราะแววตาของเธอที่ส่งประกายออกมา แต่เพราะมันจรดอยู่ที่ฉัน

เราไปบาร์ที่ช็อร์เฟิลิกชันส์กัน นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันเข้าบาร์เกย์ และคงจะเป็นครั้งสุดท้ายไปอีกนาน ฉันมันเป็นจอมเจ้าชู้ที่น่าสมเพช ชอบเปลือยทำเป็นก้อรอก้อตึกในเวลาที่ไม่ได้ตั้งใจจะหยอดใคร แต่ตอนที่ตั้งใจฉันทำไม่ได้เรื่อง เรายืนใกล้กัน แต่ก็ไม่ใกล้จนเกินไป ความรู้สึกท่วมท้นลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ และฉันกำลังแหวกว่ายอยู่ในนั้น

หน้าร้อนปีนั้นเรานั่งเรือของเพื่อนไปตั้งแคมป์กันที่เกาะร้างแห่งหนึ่ง เราเล่นเห็ดเมากันรอบกองไฟ แล้วอย่างแซลมอนในห่อกระดาษฟอยล์ ดวงดาววูบไหววิบวับ เหยียดยาวราวกับกำลังสร้างคำเรียงเป็นรูปประโยค เห็ดเมาทำให้ฉันร้องไห้เสมอ แต่เธอชอบมัน ในที่สุดน้ำตาแห่งความวิตกกังวลของฉันก็กลายเป็นน้ำตาแห่งความรื่นรมย์ ฉันนึกถึงความมั่นใจที่เธอมีต่อร่างกายของเธอเอง เราเดินร่ำกันบนชายหาด กีตาร์กริดสาย แล้วเราก็ก็นั่ง

ผลัดกันเล่นเพลงคัฟเวอร์เห่ๆ

ฉันเพิ่งกลับมาจากทริปแบกเป้ที่กินเวลาร่วมเดือนในแถบยุโรปตะวันออกกับมาร์ก เพื่อนสนิทในวัยเด็กของฉัน เราเริ่มต้นที่ปรากและต่อรถไฟไปเวียนนา บูดาเปสต์ เบลเกรด และบูคาเรสต์ เราพักกันตามโฮสเทล ยกเว้นคืนหนึ่งในบูคาเรสต์ที่มาร์กป่วยหนักจนเราต้องเข้าพักในโรงแรมที่มีเครื่องปรับอากาศแทน ฉันซื้อชีสแผ่นที่ตัดแบ่งขายเป็นห่อมาจากร้านค้าแล้วเอาไปแช่ไว้ในช่องฟรีซเล็กๆ ของตู้เย็นเล็กๆ ในห้องพักเล็กๆ ของเรา เราขอให้มันเย็น และฉันก็เอาผ้าหมาดๆ วางลงบนต้นคอและตามกระดูกสันหลังของมาร์ก พอชีสที่แช่เย็นไว้แข็งดีแล้ว ฉันก็วางมันลงบนหัวตัวของมาร์ก ซึ่งดูเหมือนมันพอจะช่วยลดไข้ได้บ้าง ในห้องพักมีอ่างจากุซซี่ เราเลยลงไปนั่งในอ่างโดยไม่ได้เปิดน้ำแล้วไล่ดูช่องต่างๆ ในโทรทัศน์ ไปจบที่ช่องฉายหนังโป๊ซึ่งบังเอิญมีฉากเด็ดในอ่างจากุซซี่พอดี ส่วนมาร์กก็กินชีสไปด้วย

นี่เป็นยุคก่อนสมาร์ทโฟน ทั้งเส้นทางรถไฟ โฮสเทลผู้ชาย ทุกอย่างรวมอยู่ในหนังสือนำเที่ยวเล่มเดียว เราต้องไปที่อินเทอร์เน็ตคาเฟ่เพื่อส่งข้อความถึงทางบ้าน “เฮ้ เรายังไม่ตายนะ” ฉันหวนหาอยากเขียนอีเมลถึงพอลลา ฉันเฝ้าแต่คิดถึงเธอ – ไม่ว่าจะตอนนั่งมองทุ่งทานตะวันจากบนรถไฟระหว่างเดินทางข้ามออสเตรีย ตอนที่ฉันดื่มเบียร์รสบลูเบอร์รี่ที่ห้องใต้ดินแห่งหนึ่งในเบลเกรด ปากเป็นสีม่วงคล้ำ หัวหมุนตัว เหมือนครั้งสุดท้ายที่เราจูบกัน ซึ่งนั่นก็เป็นจูบแรกด้วย หรือจะเป็นตอนเดินทางนานสิบสองชั่วโมงด้วยรถไฟจากเบลเกรดไปบูคาเรสต์ ท่ามกลางคลื่นความร้อนที่เลวร้ายที่สุดครั้งหนึ่งในรอบหลายทศวรรษ มาร์กกับฉันนอนอยู่ข้างกันบนเตียงชั้นสองของตู้นอน หน้าต่าง

เปิดกว้าง เราพยายามยื่นหัวของเราให้โดนลมมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ บนรถไฟไม่มีเครื่องปรับอากาศ และเราก็ไม่มีน้ำ เราฟังเพลงของแคต พาวเวอร์ ผ่านหูฟังที่แบ่งกันคนละข้างพลางจิบเหล้าแอ๊ปแซงซ์ เธอกำลังฟังเพลงนี้อยู่เหมือนกันหรือเปล่า แผ่นซีดีที่ฉันทำให้เธอนะ ฉันนึกสงสัยจนเกือบจะหลุดปากพูดออกมา ฉันเฝ้ามองราตรีผ่านไป ทั้งภูมิทัศน์ของประเทศเซอร์เบีย ภาพชนบทสงบนิ่งไร้การเคลื่อนไหว และแสงไฟที่กระจายเป็นหย่อมๆ ฉันนึกถึงพอลลา

ช่วงเวลานั้นที่บาร์เฟลิกซ์สันส์ถือเป็นเรื่องใหม่สำหรับฉัน การอยู่ในพื้นที่ของชาวเคียวร์ การอยู่ตรงนั้นและสนุกไปกับมัน ความละอายนั่งลึกลงไปในตัวฉันจนถึงกระดูกตั้งแต่ยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ และฉันก็ตื่นวันที่จะกำจัดพิษร้ายและไขกระดูกเก่ากร่อนนั้นให้พ้นจากร่างกายมาตลอด แต่ภายในห้องนั้นมีแต่ความสนุกสนานพุงตัวฉันไว้ กระตุกGRAMของฉันขึ้นจนกลายเป็นรอยยิ้มหุบไม่ลงอย่างควบคุมไม่ได้ ฉันเต้นรำจนเหงื่อไหลย้อยไปตามหน้าอกและแผ่นหลัง ฉันเฝ้ามองผมของพอลลาสะบัดเหวี่ยงไปมาขณะที่เธอเคลื่อนไหวอย่างเป็นธรรมชาติ ดูอลหม่านแต่ไม่ยุ่งเหยิง เย้ายวนและแข็งแกร่ง ฉันเห็นว่าเธอมองมาที่ฉัน หรือจะเป็นฉันที่มองเธออยู่กันแน่ เราต่างอยากถูกอีกฝ่ายจับได้เหมือนกันในทางไฟ ตะลึงงันแต่ไม่ขยับหนี

“ฉันขอลูบเธอได้ไหม” ฉันถามขึ้น ตกใจในความกล้าของตัวเองราวกับว่ามันมาจากที่อื่น บางทีอาจจะมาจากพลังของดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ หรืออาจจะมาจากการแสวงหาการปลดปล่อยซึ่งเรียกร้องให้คุณทั้งความอดกลั้นของตัวเองกองไว้หน้าประตู

แล้วฉันก็ลูบเธอ ในบาร์เคียวร์แห่งหนึ่ง ต่อหน้าทุกคน

รอบตัวเรา ฉันเพิ่งเข้าใจว่าบทกวีเหล่านั้นเกี่ยวกับอะไร ความ
ยุ่งยากทั้งหมดนั้นคืออะไร ทุกอย่างก่อนหน้านี้มีแต่ความเยิ่นชา
ปราศจากการเคลื่อนไหว ไร้อารมณ์ความรู้สึก ผู้หญิงคนไหน
ที่ฉันรักไม่เคยรักตอบ และคนที่อาจจะรักฉันได้ ต่างก็รักในทาง
ที่ผิด

แต่เมื่อฉันอยู่ที่นี้ บนฟลอร์เต้นรำกับผู้หญิงคนหนึ่ง
ที่อยากจูบฉัน เสี่ยงต่อต้านอันโหดร้ายที่เคยดั่งก้องอยู่ในหัวเวลาใด
ก็ตามที่ฉันรู้สึกถึงแรงปรารถนาก็เงียบลง อาจจะเป็นเพียงชั่ววินาที
นั้นเองที่ฉันยอมให้ตัวเองมีความสุข เราโน้มตัวเข้าหากันเพื่อ
ประกบริมฝีปากให้แนบ ปลายลิ้นไกล่จนแทบแตะกันเหมือน
กำลังหยั่งเชิง เหมือนมีกระแสไฟแล่นผ่านทั่วร่างสุดปลายแขนขา
เราต่างจ้องมองกัน รับรู้กันอย่างเงียบๆ

ฉันอยู่ตรงนั้นบนเงื่อมผา เข้าใกล้ความปรารถนา ความฝัน
และตัวตนของฉันยิ่งขึ้นทุกที ปราศจากความสะอิดสะเอียนที่มี
ต่อตัวเองอย่างที่ผมแบกรับมาแสนนาน แต่หลายสิ่งหลายอย่าง
สามารถเปลี่ยนไปภายในช่วงเวลาไม่กี่เดือน และในระยะเวลา
ไม่กี่เดือนนั้นเอง ภาพยนตร์เรื่องจูโน่...ใจป่องใจเกินร้อย¹ ก็ใกล้จะ
เปิดรอบปฐมทัศน์

¹ *Juno* ภาพยนตร์แนวโรแมนติคคอมเมดี้ ออกฉายครั้งแรกเมื่อปี

สลาqlุ่นเพศ

สลาqlุ่นเพศของเอลเลน เพจ – ฉันหน้าถอดสีเมื่อได้อ่าน พาดหัวข่าว มันเป็นบทความของไมเคิล มัสโต ในหนังสือพิมพ์ *เดอะวอลล์เจอร์นัล* ระหว่างที่ภาพยนตร์เรื่องจูโนประสบความสำเร็จสูงสุด ฉันกวาดตาอ่านบทความส่วนที่เหลือ จากการคาดเดาของเขาเกี่ยวกับเพศวิถีของคนวัยยี่สิบปีคนนี้ ไมเคิลยังเสริมว่า “แบบว่า ไม่เอาน่า สรุปว่าเป็นหรือไม่เป็นกันแน่ คุณก็รู้ เลสเบียนไง! เธอชอบแต่งตัวแบบ...นี่ก็ออกใหม่ พวกทอมบอยนะ...เราลองเอาจิ๊กซอร์แบบไดค์ๆ¹ พวกนี้มาต่อเข้าด้วยกันดู ตกลงว่าจูโนนี่เป็นไซ้ใหม่”

ฉันถูกผลักเข้าสู่สปอตไลท์ในชั่วข้ามคืน แต่ฉันเคยถูกเรียกว่าไดค์หลายครั้งตอนอยู่ที่แคนาดาเมื่อยังเด็กกว่านี้ การบูลลี่ในโรงเรียนมัธยมฯได้เปลี่ยนรูปแบบมาลักพิกแล้ว เริ่มจากการแะะนิดแะะหน่อยจากพวกกลุ่มสาวบ๊อบ ไปจนถึงการทำเกินเหตุอย่างการลากฉันเข้าไปในห้องน้ำชาย พอถูกผลักเข้าไป

¹ Dyke เป็นคำสแลงที่หยาบคายมากเพื่อใช้เรียกกลุ่มเลสเบียนหรือแซฟฟิค แต่ภายหลังกลุ่มแซฟฟิคได้หยิบยืมมาใช้เองเพื่อลดทอนการใช้ในเชิงเหยียดหยามหรือดูถูก

ในนั้นก็ทำเอาฉันต้องย่นจมูกจากกลิ่นแปลกปลอมของปัสสาวะ
ฉันรออยู่ครู่หนึ่ง ให้เสียงหัวเราะคิกคักของพวกเขาเห่ห่างออกไป –
เพียงเพื่อจะออกมาพบว่าครูสอนวิชาภาษาอังกฤษกำลังจ้องฉัน
เขม็ง “ไปที่ห้องครูเดี๋ยวนี้!” ฉันเอ่ยปากขอโทษ แต่ไม่ได้บอกว่า
ฉันถูกผลักเข้าไป

ไม่นานก่อนที่การกลั่นแกล้งจะหนักขึ้น ฉันเคยเป็น
เพื่อนร่วมห้องกับเด็กผู้หญิงชื่อฟิโอนาในหอพักของมหาวิทยาลัย
เซนต์ฟรังซิสซาเวียร์ระหว่างช่วงแข่งขันชกเกอร์ เซนต์เอฟเอ็กซ์
ตั้งอยู่ในแอนติโกนิช เมืองซึ่งตั้งอยู่ปลายสุดทางทิศตะวันตก
เฉียงเหนือของรัฐโนวาสโกเชีย ห่างจากเกาะเคปเบรตันแค่นิดเดียว
ที่เป็นเจ้าภาพการแข่งขันกีฬาไฮแลนด์ เกมอันเก่าแก่ที่สุดที่ยัง
จัดอยู่นอกประเทศสกอตแลนด์ *โนวาสโกเชีย* เป็นภาษาละติน
ของคำว่า “นิวสกอตแลนด์” แต่ชื่อดั้งเดิมของแผ่นดินนี้คือมิกมากิ
ซึ่งชาวมิคามัคอาศัยอยู่ที่นี่มานานกว่าหมื่นปีแล้ว

ฉันยังจำเสียงหัวเราะของฟิโอนาได้ ฉันได้ยืนมันชัดเจน
กว่าเสียงอื่นใด มันแทรกผ่านคลื่นเสียงอื่น ทะลุทะลวงเข้าไปในหู
และแผ่ขยายไปทั่วร่างกายฉัน ฉันอยากอยู่ใกล้เธอ ฉันอยากให้
เธอต้องการฉัน ตอนนั้นฉันเป็นกองกลางปีกขวา ตัวเล็ก ว่องไว
แต่เล่นไม่ค่อยเป็นระบบ เธอเป็นสวี่ปเปอร์ แนวป้องกันสุดท้าย
ของทีม และเป็นกัปตันร่วมกับมิดฟิลด์ในกองกลางของพวกเขา
เธอมีความเป็นผู้นำโดยธรรมชาติ ชอบออกคำสั่งแต่ใจดี เธอคอย
สนับสนุนพวกเราเสมอ ฉันชอบดูตอนเธอเตะลูกบอล – มันทั้ง
แข็งแกร่ง ลื่นไหล และมันใจฉันนี่ก็อิจฉา ฉันบึ้งเธอเข้าเต็มเปา

เรานอนอยู่บนเตียงแข็งๆ ที่ตั้งอยู่คนละฟากของห้อง ผนัง
บุด้วยไม้สีเข้มราคาถูกลง ฉันนอนมองเพดานแล้วสุดท้ายก็ลืจิก

จะเก็บมันไว้หรือพุดมันออกมาดีนะ ความรู้สึกนั้นมหัศจรรย์ราวกับฉันกำลังได้เห็นอนาคตของตัวเอง

“ฉันคิดว่าฉันอาจจะเป็นไปเช็กชวลละ” ฉันพุดขึ้นอย่างไม่มียี่เป็ดขลุ่ย ไม่เคยถ่ายทอดเรื่องแบบนี้กับใครมาก่อน

“ไม่หรอกน่า” พิโอนาทอบทันที เป็นปฏิกิริยาฉับพลันของเธอที่ตามมาด้วยเสียงหัวเราะ

แต่คราวนี้เสียงหัวเราะของเธอดูแปร่งปร่าและเชือดเฉือนถึงอย่างนั้นฉันก็ยังอยากหัวเราะไปกับเธอด้วย *หมายความว่า*การเป็นเคียร์นี่ทั้งตลกและเลวร้ายใช้ไหม แต่พุดคำว่า “โฮโมเช็กชวล” ในชั้นเรียนคาบสุขศึกษาก็ทำให้เกิดเสียงหัวเราะคิกคักดังขรม บรรดาละครซิตคอมที่ฉันเปิดดูหลังกลับจากโรงเรียนก็ล้วนตลกย่ำเรื่องนี้ เมื่อไรที่มีคนเล่นมุก หรือเป็นฉันที่เล่นมุกเสียเอง มันก็ติดอยู่อย่างนั้น : เหมือนชีที่ติดอยู่ในร่องยางใต้พื้นรองเท้าของฉัน แสงสปอตไลท์กวาดจากด้านขวาไปด้านซ้ายของเวที ฉันเต้นแท็ปไปรอบๆ เหมือนหมาตัวเบียดขก ตะเกียกตะกายที่จะสลัดมันทิ้ง สลัดมันออกไป

ฉันจำไม่ได้ว่าพุดอะไรอีกหลังจากนั้น มีแต่เสียงหัวเราะที่ดังสะท้อนและพื้นผิวกระดังของเตียงแข็งๆ

คืนนั้นฉันนอนไม่หลับ เลยแอบเข้าไปในโถงทางเดินที่สว่างไสวด้วยหลอดฟลูออเรสเซนต์ตอนประมาณตีห้า ฉันนั่งลงบนพื้นเพื่ออ่านหนังสือ เคิร์ต วอนเนกัต เป็นนักเขียนคนแรกที่ฉันชอบจริงๆ *เชดไสคนที่คุณก็รู้ว่าใคร* ฉันอ่านเรื่องมาเทอร์ในต้นวนิยายที่เต็มไปด้วยความคลุมเครือทางศีลธรรม “เราเป็นในสิ่งที่เราสร้างเป็น ดังนั้น จงพึงระวังในสิ่งที่เราสร้างเป็นอยู่” วอนเนกัตเขียนไว้ ฉันขบเคี้ยวถ้อยคำเหล่านั้นขณะนั่งอยู่ตามลำพัง

ในโรง ความอับอายกวัดแกว่งเป็นจังหวะระรัวไปทั่วร่าง บางสิ่ง
เลื่อนหลุดผ่านนิ้วของฉันไป ฉันจับไว้ไม่อยู่ ได้แต่เฝ้ารอให้
ดวงอาทิตย์ขึ้นเสียที

เรากินอาหารมือเข้าร่วมกันในพื้นที่ส่วนกลาง มีเบเกิลของ
ทิมฮอร์ตันส์ และส้มถุงใหญ่ที่ผู้ปกครองนำมาฝาก พวกผู้ใหญ่
นั่งมองและตีหมาแพะของพวกเขาไป ฉันกินอย่างเงียบๆ ไม่รู้ว่าจะ
มองหน้าฟิโอนาอย่างไร แต่ก็คิดว่าการหลีกเลี่ยงสถานการณ์นั้น
เสียคงจะดีที่สุด ฉันคว้าสนับแข้ง ตั้งใจไปสนามแต่เข้าเพื่อวอร์ม
ร่างกายให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน

“โด๊ค” คำพูดลอยมากระแทกหน้าฉัน จากใบหน้ายิ้มเยาะ
ที่ต่อไปฉันจะได้รู้จักเป็นอย่างดี ราวกับจะเพ่งมองด้วยความสนใจ
ว่า : *เฮอะ ฉันไม่มีอะไรเหมือนเธอเลย* มันเป็นคำพูดจากสาวบ๊อบ
ซึ่งเป็นเพื่อนของฟิโอนา และมันก็ทำฉันเจ็บ เป็นความเจ็บปวด
แบบจับปล้น เป็นถ้อยคำสั้นๆ เพียงแวบเดียว แต่จริงๆ แล้วมัน
กลับคงอยู่อย่างถาวร

สิ่งต่างๆ เปลี่ยนไปหลังจากนั้น บางสิ่งถูกพรากไป ฉัน
รู้สึกได้ถึงเสียงกระซิบกระซาบ บรรยากาศที่เปลี่ยนไป การคาดเดา
ต่างๆ นานา บางทีมันอาจจะดีก็ได้ พื้นที่ที่ห้อยร่องแร่งก็สมควร
แล้วที่จะถูกถอนทิ้ง

ไม่กี่เดือนต่อมา ฉันกับพ่อไปเยี่ยมย่าที่ลือกพอร์ตโนโนวาสโกเชีย
ซึ่งเป็นหมู่บ้านประมงเล็กๆ มีประชากรเพียงห้าร้อยกว่าคนอาศัย
อยู่บนชายฝั่งทางตอนใต้ของเมือง เรือประมงจอดเทียบอยู่ตรงจุด
จอดเรือ หอดยาวเรียงรายไปตามท่าเรือ ลีสน้ำกับไฟประดับ
คริสต์มาส สีเหลือง สีแดงจางๆ และสีน้ำเงินแจ๊ดต่างๆ ดูเหมือน

ภาพโปสเตอร์การ์ดของโนวาสโกเชีย

ตอนฉันยังเด็ก พ่อจะพาฉันไปที่ลือกพอร์ตในวันที่ 1 กรกฎาคม ซึ่งเป็นวันชาติของประเทศบ้านเกิดของฉันคือวันชาติแคนาดา คล้ายกับวันชาติอเมริกาในวันที่ 4 กรกฎาคม แต่เป็นอิสระจากระบอบกษัตริย์น้อยกว่า เหมือนเป็น “วันเกิดของประเทศแคนาดา” มากกว่า ในฐานะเด็กผิวขาวที่เติบโตขึ้นมาในโนวาสโกเชีย ฉันไม่เคยรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์หรือปัจจุบันของเราเลย ไม่มีใครสอนฉันเรื่องนี้ ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่เคยเกิดขึ้น การเหยียดเชื้อชาติที่ฝังรากลึก หรือการแบ่งแยกสีผิว

ฉันคิดว่าวันชาติแคนาดานั้นมีแต่การจุดพลุ ขบวนพาเหรด สตรอร์เบอร์รี่ชอร์ตเค้กในท้องใต้ดินของโบสถ์ และอีเวนต์ที่ฉันโปรดปรานที่สุดในวันที่ 1 กรกฎาคม คือ “เสาอบน้ำมัน” หรือท่อนซุงเรียวยาวที่พาดอยู่บนท่าเรือ ยื่นออกไปเหนือจุดจอดเรือยาวออกไปจนถึงผืนน้ำ ท่อนไม้เนื้อแข็งถูกขลิบน้ำมันหมูจนทั่วที่ปลายสุดของท่อนซุงซึ่งยื่นออกไปเหนือมหาสมุทรจะมีธงบัตร์จำนวนหนึ่งโปะติดกับไม้ด้วยน้ำมันหมูให้ผู้แข่งขันพยายามไปคว้ามาให้ได้ จริงๆ แล้วมันมีกลยุทธ์แค่สองแบบ แบบแรกคือการนอนคว่ำลงแล้วค่อยๆ เลื้อยไปข้างหน้า ซึ่งวิธีการนี้มักจะล้มเหลว หัวใจสำคัญดูเหมือนจะเป็นการไถลไปข้างหน้าให้เร็วเท่าที่จะทำได้และกวาดเงินมาให้มากที่สุด ระหว่างที่คุณกำลังจะร่วงลงไปใต้น้ำเย็นจัดของมหาสมุทรแอตแลนติก นึกภาพคุณรวบรวมบัตร์ที่ปลิวร่วงลงท่ามกลางอากาศหนาวเยือก มีนกนางนวลบินวนอยู่เหนือหัว ดิ่งลงมากินไขมันหมูที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ ไม่ละฉันไม่เคยลอง

ยายังคงอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดิมที่พ่อเติบโตขึ้นมา เป็นบ้านสองชั้นเล็กๆ ผืนสีขาว ขนาดสามห้องนอน ด้านหลังเป็นป่าสุดลูกหูลูกตา ผังตรงข้ามเป็นร้านค้าทั่วไปของหมู่บ้าน เชื้อเพลิงโตรมันยังคงอยู่ตรงนั้น แต่ฉันไม่แน่ใจว่าตอนนี้ร้านมีชื่ออะไร พวกเขาเพิ่มบริการปั้มน้ำมันเข้าไปด้วย

ห้องนอนชั้นบนเชื่อมต่อกันด้วยตู้เสื้อผ้าที่เจาะเป็นช่องทะลุผ่านจากห้องหนึ่งไปสู่อีกห้องหนึ่ง ตอนเด็กๆ ฉันจะหลบเข้าไปอยู่ในนั้น ล่องลอยไปสู่ห้วงจินตนาการ ประตูปานเล็กมากราวกับถูกออกแบบมาเพื่อฉันโดยเฉพาะ ฉันจะดึงสายโซ่ของหลอดไฟเปลือยให้ส่องสว่างไปทั่วสมบัติหลากหลายชนิดของฉัน มันให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในภาพยนตร์ไม่มีผิด ฉันจะมองดูในกล่องบรรจุกระสุนสำรวจมัน หลับตาลงเหมือนเป็นนักอภินิหารศาสตร์ ตื่นตะลึงกับสิ่งเล็กๆ กระจัดกระจายซึ่งสามารถฆ่าตัวผู้ที่ฉันเคยเห็นมันวิ่งโฉบอยู่ในป่าได้ ร่างกายแข็งแกร่งของพวกมันดูงดงามเกินกว่าจะล้มลงได้ด้วยสิ่งเล็กๆ กระจัดเช่นนี้

“เดนนิส ลูกจะทำยังงั้ถ้าเอลเลนเป็นได้” ย่าถามพ่อของฉันขณะที่เรานั่งอยู่ด้วยกันในห้องกรูกระจกของเธอ น้ำเสียงย่าแข็งกร้าวแบบเดียวกับเวลาที่เธอพูดเหยียดเชื้อชาติ แต่นี่คือย่าคนเดียวกับที่ให้อุทิศเวลาที่มีลายสายรุ้งบนอุ้งเท้าและใบหูกับฉันตอนเพิ่งเกิด เหมือนกับมุกเสียดสีของอลานิส มอริเสตต์ไม่มีผิด ตอนนั้นฉันอายุสิบหกปีแล้ว และเพิ่งจะโกนหัวเพื่อแสดงภาพยนตร์ เกมเบสบอลในบลูเจย์สเกมแข่งขันอยู่ เบสบอลเป็นกีฬาโปรดของย่า และทีมโปรดของย่าคือทีมโทรอนโต หรือจะเป็นทีมบอสตันกันนะ นั่นเป็นหนึ่งในโอกาสเพียงไม่กี่ครั้งที่ฉันได้เจอหน้าย่า ก่อนย่าจะจากไป ฉันนึกสงสัยว่าหากยายังมีชีวิตอยู่

อย่าจะคิดอย่างไรกับหลานชายคนนี้ของเธอ ฉันอยากรู้ว่าอย่าจะยังเลือกซื้อของเล่นลายสายรุ้งอยู่ไหม แต่ก็นะ คนเราเปลี่ยนแปลงได้เสมอ

ความสำเร็จของภาพยนตร์เรื่องจูโนมาพร้อมกับคำเตือนจากผู้คนในแวดวงภาพยนตร์ว่าไม่ควรให้ใครรู้ว่าฉันเป็นเกย์รั้ง มันไม่ดีต่อตัวฉัน ฉันควรเปิดโอกาสให้ตัวเองมีตัวเลือก และให้เชื่อเถอะว่าทางนี้ดีที่สุดแล้ว ดังนั้นฉันจึงสวมกระโปรงและแต่งหน้าแต่งตาทุกครั้งที่มีงานถ่ายแบบ ฉันซ่อนพอลลาไว ฉันกำลังดิ้นรนจากภาวะซึมเศร้าและอาการแพนิคอย่างหนักจนแทบยืนไม่อยู่ ฉันแทบทำงานไม่ได้ มีนชาและพูดน้อยลงเหมือนมีตะปูอยู่ในท้อง ฉันไม่อาจประมวลผลได้เลยว่าความเจ็บปวดนั้นฝังลึกอยู่ในตัวฉันขนาดไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ“ความฝันของฉันกลายเป็นจริงแล้ว” หรืออย่างน้อยคนอื่นก็บอกฉันแบบนั้น ฉันมองข้ามความรู้สึกของตัวเองว่าเป็นแค่เรื่องดราม่า และทำหนิที่ตัวเองไม่รู้จักรำลึกถึงความโศกคดีนี้เสียบ้าง ฉันรู้สึกผิดเกินกว่าจะบอกใครว่าฉันกำลังเจ็บปวด หดเหี่ยวแรง และมองไม่เห็นอนาคตของตัวเองเลย

ฉันโทรหาผู้จัดการหลังจากอ่านบทความของไมเคิล มัสโตเพียงเพื่อจะได้พบกับโพสต์ใหม่ในบล็อกซึ่งเล่าถึงบทสนทนาของพวกเขา : “การสงสัยว่าใครสักคนเป็นเกย์นะมันไม่ใช่เรื่องไจร้ายขนาดนั้นสักหน่อย’ ผมตะโกนด้วยความโมโห” แหงละ การเที่ยวสงสัยว่าคนนั้นคนนี้เป็นเกย์มันไม่ใช่เรื่องไจร้าย แต่การเขียนถึงมันโดยที่ไม่นึกถึงเส้นทางชีวิตของเกย์รั้งรุ่นเยาว์เลยนี่สิ ที่เป็นเรื่องสั่นคิดและอันตราย

จูโน²ได้ฉายรอบปฐมทัศน์ในเทศกาลภาพยนตร์โทรอนโต และได้รับเสียงตอบรับอย่างล้นหลาม ตอนนั้นฉันไม่มีทีมประชาสัมพันธ์ส่วนตัว ฉันจึงตัดสินใจว่าคงทำได้หลังมีประสบการณ์จากทีมประชาสัมพันธ์คนก่อนหน้าเมื่อเจอคำถามจากเยาวรุ่นวัยใสที่ว่า – “คุณเคยดูหนังเรื่องซิน่า ราชีนีแดนเถื่อน²ไหม” – และคำตอบคือ “ไม่เคยจ๊ะ เพราะฉันไม่ใช่เลสเบียน” ฉันดีใจที่ไม่ได้ทำงานกับทีมประชาสัมพันธ์คนนั้นอีกต่อไป – คำพูดเหล่านี้เป็นตัวอย่างของฮอลลิวูดแบบที่พวกเขาเคยเตือนคุณไว้ ทั้งปลอมกลวง เกลียดซังพวกกรักร่วมเพศ แต่ถึงแบบนั้น ฉันก็ยังไม่ได้เตรียมพร้อมหรือมีประสบการณ์มากพอที่จะจัดการกับความโด่งดังซึ่งเป็นเรื่องใหม่ของฉันเพียงลำพัง

การเติบโตมาในฐานะนักแสดงในแคนาดานั้นแตกต่างออกไปมาก โดยเฉพาะในยุคของฉัน ที่แคนาดาไม่ได้สนใจเลือกนอกลายหรุ เราไม่ได้หมกมุ่นอยู่แต่กับการส่องประกายอยู่ตลอดเวลา การเปล่งโฉมของฉันส่วนใหญ่จึงเกิดขึ้นพร้อมกับเรื่องจูโน

ฉันวางแผนว่าจะสวมกางเกงยีนกับเสื้อเชิ้ตสไตร์คาวบอย เข้าร่วมงานรอบปฐมทัศน์ของจูโน² ฉันคิดว่ามันดูเทดี แกรมเสื้อก็มีปกดูเป็นทางการ แบบนี้ถือว่าดูแก่แล้วใช่ไหม ฉันคิด แต่เมื่อทีมประชาสัมพันธ์ของฟ็อกซ์เสิร์ชไลต์รู้เรื่องชุดของฉันเข้า พวกเขารีบพาฉันไปที่ร้านโฮลต์เรนฟิวที่บอร์สตริต ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของระบบจัดการของฮอลลิวูด ฉันแนะนำให้เลือกชุดสุท พวกเขากลับบอกว่าฉันควรสวมชุดเดรสกับรองเท้าส้นสูง

² Xena: Warrior Princess เป็นซีรีส์ทางโทรทัศน์ ออกฉายช่วงปี 1995 - 2001

หลังจากพวกเขาปรึกษาผู้กำกับฯ เขาก็โทรหาฉันและบอกว่าเขาเห็นด้วยกับทีมประชาสัมพันธ์ ยินกรานให้ฉันเล่นไปตามบท อย่างไมเคิล ชีรา เขาดูดีมากในรองเท้าส้นเก๋ กางเกงสแล็ก และเชิ้ตมีปก ฉันว่าเขาดูดีใช่เล่นเลย ฉันสงสัยว่าทำไมพวกนั้นไม่พาไมเคิลไปที่ร้านโฮสต์เรนฟิวบ้าง ฉันเดาว่าเพราะเขาไม่มีอะไรต้องปิดบัง เขาได้รับการยอมรับ และบทบาทของเขาเข้าที่เข้าทางดีแล้ว

การถูกทำให้รู้สึกว่าคุณเองไม่เหมาะสม ผิดพลาด เป็นเคียวี่ตัวน้อยๆ ที่จำเป็นต้องหลบหนีห้วงขณะที่ได้รับการยกย่องเพราะยอมปฏิบัติตัวเอง ความรู้สึกเหล่านี้คือทางลัดที่ฉันเลือกไปตั้งแต่ก่อนที่ฉันจะจำความได้ มันเหมือนฟิล์มที่เคลือบติดอยู่กับผิวหนังของฉันจนล้างไม่ออก การถูกบังคับให้เถื่อนตัวเองออกเป็นชิ้นๆ เป็นเหมือนการถูกดูดำ - จนฉันรังเกียจตัวเองไม่ต่างจากพวกเขา

ฉันใช้เวลาอยู่ในลอสแอนเจลิสมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งการแถลงข่าวของจูโน่ การประชุมต่างๆ “ฤดูกาลมอรางวัล” ซึ่งที่จริงก็มีเพียงแค่สองฤดู เมื่อกลับไปทีโนวาสโกเซีย ก็มีสื่ออีกเจ้าเริ่มสืบสวนเกี่ยวกับเพศวิถีของฉัน บางทีอาจเป็นความพยายามเพื่อเอาชนะบทความ “สลากลุ้นเพศ” ของไมเคิล มัสโต นั่นคือแฟรงก์ “นิตยสาร” ที่ตีพิมพ์ในแฮลิแฟกซ์ตั้งแต่ปี 1978 ถือว่าตัวเองเป็นนิตยสารแนวเสียดสี แต่เอาเข้าจริงเหมือนนิตยสารแท็บลอยด์มากกว่า ฉันอยู่ที่ซานตามอนิกาตอนที่พ่อโทรมาบอกว่าฉันขึ้นปกนิตยสาร เป็นภาพของฉันในเทศกาลภาพยนตร์ซันแดนซ์กับพาดหัวตัวบ๊อเริ่มว่า **“เอลเลน เพจ เป็นเกย์”**

ฉันถึงกับเสียศูนย์ ได้แต่นอนอยู่บนเตียงในเกสต์เฮาส์

ของเพื่อน หลับตาที่เปียกชุ่มแน่นสนิท น้ำตาอาบแถม - ขอให้
นี้เป็นแค่ความฝันเถอะ ได้โปรด

เมื่อฉันกลับไปที่แฮลิแฟกซ์ นิตยสารก็วางขายอยู่ทั่ว
ทุกหนแห่ง โชว์หราอยู่ตามซูเปอร์มาร์เก็ต ปัมน้ำมัน ร้านขาย
ของชำ...และพวกมันก็ตั้งคำถามว่า - *เอลเลน เพจ เป็นเกย์
หรือเปล่า* พอลลาคงพลิกมันกลับด้าน แล้วเอาไปซุกไว้หลัง
นิตยสารฉบับอื่น ครั้งหนึ่งเธอถึงกับขโมยนิตยสารกองหนึ่งจาก
ปัมน้ำมันย่านเซาท์เอนด์

ความรู้สึกแห่งอิสรภาพที่ฉันเคยได้รับเมื่อช่วงฤดูร้อนของฉัน
กับพอลลาใกล้ถึงจุดจบ

มีภาพหนึ่งในนิตยสารที่มีรูปพอลลาอยู่ในนั้น ภาพกลุ่ม
เล็กๆ ของพวกเราในปาร์ตี้ ฉันจำคืนนั้นได้ เรารวมตัวกันอยู่ใน
ห้องภายในคอนโดหน้าตาสีดำที่ยังคงยึดครองเมืองแฮลิแฟกซ์
บทความนี้สับสนเข้าใจไปเรื่อย และตั้งคำถามว่าเราคบกันอยู่
หรือเปล่า ตอนนั้นพอลลา ยังไม่ได้เปิดตัวกับครอบครัวของเธอ
ฉันจึงดูภาพนั้นและนึกขึ้นได้ว่า : *ต้องมีเพื่อนสักคนส่งภาพ
พวกนี้ไปให้สื่อแน่ๆ* แต่จนทุกวันนี้ฉันก็ยังไม่รู้ว่าใคร

เด็กผู้ชาย

ISA แมตซ์กันทางออนไลน์ นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันลองใช้แอปหาคู่ และเป็นครั้งแรกของการเดทในฐานะทรานส์ หลังจากกินอาหารมื้อค่ำที่ย่านมิดแท็กกิงดิสทริกต์ ฉันก็ขึ้นรถไฟไปยังมิดทาวน์เพื่อเจอกับซาราและเพื่อนๆ ของเธอ ถึงจะกังวลแต่ก็กระปรี้กระเปร่า การผจญภัยสุดคาดเดาเหล่านี้เป็นสิ่งใหม่สำหรับฉัน

ในบาร์ค่อนข้างเซย แต่ฉันก็ชอบนะ ฉันกวาดตาหาเธอจนสายตาไปหยุดที่สาว ๆ กลุ่มหนึ่ง พวกเธอนั่งอยู่ที่โต๊ะสูงบนเก้าอี้สตูล สิ่งเครื่องดื่มกันมาแล้ว ฉันเกลียดเก้าอี้สูง ๆ เพราะมันไม่ค่อยเหมาะกับขาสั้น ๆ ของฉัน สาว ๆ ทักทายต้อนรับฉันอย่างเป็นมิตรและลากเก้าอี้อีกตัวมาเสริม

พวกเธอทุกคนเป็นสาวสวย สูงเฉียดหกฟุต จนฉันนึกสงสัยถึงการที่ฉันกับซาราแมตซ์กัน หรือพวกเธอแค่ปิดผ่านแอปไปเรื่อยแบบเมมา ๆ แล้วดันเกิดงวยเมื่อเจอกับโปรไฟล์ของหนุ่มทรานส์ตัวเล็ก ๆ อย่างฉันบนแอปเข้าหรือเปล่า หรือพวกเธอเลื่อนผ่านบรรดาชายแท้ ทั้งโปรดิเวเซอร์เพลงสุดฮ็อต นักกีฬาอาชีพหมด แล้วก็บังเอิญมาหยุดที่รูปของฉัน – มันเป็นช่วงเลี้ยววินาทีของความขยะเขยงหรือความขบขันกันแน่ หรือไม่ก็ทั้งสองอย่าง

ฉันสงสัยทีละโสดาออนเดอะร็อกกับมะนาว ไทโรทัศน์

เปิดอยู่ เศษอาหารกระจัดกระจายอยู่บนโต๊ะ ฉันตวาดรวดเร็ว
หมดและสิ่งมาอีกแก้ว

“โนวาสโกเซีย” ฉันตอบคำถามที่ว่า “คุณมาจากไหน”
“มันอยู่ในแคนาดาอะ” ฉันกล่าวเสริม

“ถามจริง ฉันคิดว่ามันอยู่ในสแกนดิเนเวียหรืออะไร
ประมาณนั้นซะอีก” เพื่อนคนหนึ่งของซาราตอบ

ฉันดื่มแก้วที่สองจนหมดก่อนแวบออกไปสูบบุหรี่ ซารา
ตามมาด้วย

“คุณรู้ตั้งแต่เมื่อไหร่” เธอถามขึ้นระหว่างเรายืนฟังกำแพง
กันอยู่ข้างนอก เธอเบียดตัวเข้าหาฉัน ชั่วแวบหนึ่งฉันสงสัยว่า
เธอหมายถึงอะไร นี่เป็นเรื่องที่ฉันถูกถามอยู่บ่อยๆ และก็ไม่ใช่
สิ่งที่ฉันคิดว่าจะได้ยินตอนออกมาเที่ยวกลางคืนแบบสบายๆ อย่าง
คืนนี้ ฉันเคยเจอคำถามทำนองนี้อยู่บ้างในฐานะเคเวียร์หญิง
แต่ในฐานะชายข้ามเพศมันดูจะเป็นเรื่องที่ถูกถามอย่างไม่มีวันจบ
เป็นรหัสสำหรับประโยคว่า – ฉันไม่เชื่อคุณ

ฉันรู้ตัวเมื่ออายุสี่ขวบ ฉันเรียนชั้นเตรียมอนุบาลที่
วายเอ็มซีเอในตัวเมืองแฮลิแฟกซ์ตรงข้ามสวนสาธารณะบนถนน
เซาท์พาร์กสตรีต ภายนอกอาคารเคยปูด้วยผนังอิฐสีเข้มก่อนที่จะ
ถูกรื้อถอนและสร้างใหม่ ฉันเข้าใจว่าตัวเองไม่ใช่เด็กผู้หญิง
ตั้งแต่แรกแล้ว ไม่ใช่ด้วยความรู้สึกตัว แต่ด้วยความบริสุทธิ์ใจ
ไร้สิ่งเจือปน ความรู้สึกนั้นเป็นหนึ่งในความทรงจำแรกสุดและ
กระจางชัดที่สุดของฉัน

สุดโง่ทางเดินจากห้องเรียนของฉันคือห้องน้ำ ฉันเคย
พยายามยืนฉี่ โดยคิดเอาว่ามันน่าจะเหมาะกับตัวเองมากกว่า ฉัน
จับอวัยวะเพศของตัวเอง พยายามหยิบมันและบีบมัน หวังให้ฉี่

พุ่งตรงเป้าหมาย ฉันทำห้องน้ำสกปรกไปหมด แต่ถึงอย่างไร
ห้องน้ำก็มักมีกลิ่นปัสสาวะเป็นปกติอยู่แล้ว

ฉันคุ้นกับประสบการณ์ของตัวเอง การที่รู้สึกแปลกแยก
จากเด็กผู้หญิงคนอื่นๆ ความบิดมวนในช่องท้องเวลาที่ฉันมอง
พวกเธอ ฉันจำคนหนึ่งได้เป็นพิเศษ เจน ทั้งผมสีน้ำตาลยาวสลวย
ของเธอ เวลาที่เธอวาดรูป แววดาตั่งอกตั่งใจและมีสมาธิจดจ่อ
ของเธอ ฉันนึกถึงความสามารถทางศิลปะของเธอ เวลาฉันวาด
รูปคน แขนจะยื่นออกมาจากหัวเหมือนกิ่งไม้ เส้นบางๆ แทนนิ้ว
และขาเล็กๆ แบบลูกเจี๊ยบที่สวมสนีกเกอร์เบอร์ใหญ่เกิน ส่วน
เจนจะวาดสรีระของคน ท้อง และสะดือ ฉันตะลึงงัน นั่นเป็น
การแอบชอบครั้งแรกของฉัน แต่ฉันรู้ว่าฉันไม่เหมือนเธอ

“หนูเป็นเด็กผู้ชายได้ไหม” ฉันเคยถามแม่ตอนอายุหกขวบ
ตอนนั้นเราอาศัยอยู่ที่ถนนเซกันด์สตรีต ห่างไปแค่ห้านาที
เดินเท้าจากห้องใต้หลังคาในอพาร์ทเมนต์เดิมบนถนนเซอร์ซิลล์
ไตร์ฟี่ มันเป็นห้องชั้นล่างสุดของแฟลตที่ตั้งอยู่บนถนนซึ่งเต็มไปด้วย
ต้นไม้เรียงเป็นทิวแถว ทั้งห้องปูด้วยไม้เนื้อแข็ง มีสอง
ห้องนอนและห้องนั่งเล่นเล็กๆ น่ารักพร้อมหน้าต่างบานใหญ่ ฉันใช้
เวลาหลายชั่วโมงนั่งอยู่หน้าทีวีเพื่อเล่นเกมเชกกาเจเนซิส - อะลาดิน,
เอ็นเอชแอล'94, โซนิคเดอะเฮดจ์ฮ็อก - สวดอ้อนวอนพระเจ้า
เมื่อหลังชนฝา ขอให้ทรงบันดาลพลังอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดเพื่อช่วย
ให้ฉันเล่นชนะ คนเราหันมาเชื่อในพระเจ้ากันได้นั้นเมื่อถึงคราว
จนตรอก

“ไม่ ไม่ได้หรอกลูกรัก ลูกเป็นเด็กผู้หญิง” แม่ตอบฉัน
เธอนิ่งไปครู่หนึ่งโดยไม่ละสายตาจากผ้าเช็ดจานที่เธอเพิ่งพับไว้
อย่างเป็นระเบียบ ก่อนจะพูดต่อว่า “แต่ลูกก็ทำทุกอย่างเหมือนที่